

Sygnatura akt IV Ka 185/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie :	SO Adam Pietrzak SO Waldemar Majka
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 roku

sprawy **P. T.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 11 grudnia 2012 roku, sygnatura akt III K 595/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za instancję odwoławczą, zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 185/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko P. T. oskarżając go o to, że

w dniu 23 marca 2012 roku w W. znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu 2,39 i 2,50 promila alkoholu we krwi kierował samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 roku (sygn. akt III K 595/12) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu

I. oskarżonego P. T. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, iż przyjął, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu alkoholu we krwi pomiędzy

2 promile a 2,5 promila to jest występku z art. 178a § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 2;

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3;

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 700 zł;

V. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) od dnia 23 marca 2012 roku do dnia 11 grudnia 2012 r.

VI. zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od wyroku wywiódł oskarżony zaskarżając wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu a podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu i umorzenie postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu zauważyć należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wówczas, gdy wnioski wyciągnięte przez Sąd z ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego, nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała. Przeprowadzona w niniejszej sprawie analiza materiału dowodowego wskazuje, iż Sąd Rejonowy przeprowadził w sposób wyczerpujący i dokładny postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy, który następnie poddał rzeczowej, wnikliwej i obiektywnej analizie oraz ocenie, która nie wykazuje żadnych błędów natury faktycznej czy też logicznej, jest ona zgodna z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana w sposób zgodny z wymogami art. 7 kpk doprowadziła do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i zawinienia oskarżonego co do zarzucanego mu przestępstwa.

Przedstawione w uzasadnieniu apelacji wywody, w których skarżący kwestionuje swoje sprawstwo, mają charakter jedynie polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń Sądu I instancji opartych na kompleksowej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów.

Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia w tej części w której negował on fakt kierowania pojazdem mechanicznym w czasie zdarzenia tj. samochodem osobowym R. (...) pod wpływem alkoholu stwierdzając równocześnie, iż wprawdzie spożył on alkohol jednakże miało to mieć miejsce wkrótce po tym jak został on przewieziony do Komendy Miejskiej Policji w W. przez funkcjonariuszy policji po uprzednim zatrzymaniu kierowanego przez niego pojazdu do kontroli drogowej, zostały trafnie uznane przez Sąd Rejonowy za pozbawione wiarygodności, stanowiły one niewątpliwie próbę przedstawienia korzystnej dla niego wersji przebiegu zaistniałego zdarzenia.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody w tym zeznania świadków Ł. B., M. F., G. F.– złożone w postępowaniu przygotowawczym, a także K. R., K. K., K. R. (1) a także Z. O. i T. S. oraz protokołu z przeprowadzonego badania alkomatem stanu trzeźwości oskarżonego pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, iż oskarżony prowadząc samochód osobowy marki po drodze publicznej znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Rozpoznając podniesiony przez skarżącego zarzut przede wszystkim zauważyć należy, iż przyczyną podjęcia przez funkcjonariuszy policji interwencji i zatrzymania pojazdu marki R. (...) o nr rej (...) był nietypowy, zaobserwowany przez M. F. sposób jazdy kierowcy tego pojazdu – wymieniony pojazd kilkakrotnie przekraczał oś jezdni oraz gwałtownie podjeżdżał do krawężnika - który informację o powyższym fakcie zgłosił dyżurnemu Komendy Miejskiej Policji w W.. Po zatrzymaniu tego pojazdu jak wynika z konsekwentnych, spójnych i stanowczych zeznań funkcjonariuszy policji nie ujawnili oni w tym pojeździe żadnej innej osoby, zaś zachowanie wymienionego w momencie gdy podeszli do niego funkcjonariusze i następnie gdy wysiadał on z tego pojazdu wskazywało na to, iż może znajdować się on pod wpływem alkoholu i związku z powyższym został on przewieziony do Komendy celem przebadania na zawartość alkoholu w organizmie. Jak podała w swoich zeznaniach K. R., „my zajechaliśmy mu z dwóch stron drogę temu R. (...) i podeszliśmy do tego samochodu. Po otwarciu drzwi na miejscu kierowcy siedział mężczyzna, który już w ogóle nie był kontaktowy. Już na pierwszy rzut oka było widać, że znajduje się on pod wpływem alkoholu” (k. 43). Również funkcjonariusz Ł. B. wskazał w swoich zeznaniach na fakt, iż „nie ma możliwości aby w aucie znajdowała się inna osoba” (...) „T. nie mówił nam gdzie pił ani z kim. On był mało mówny i kontakt z nim był utrudniony” (k. 47) na co trafnie zwrócił uwagę już Sąd Rejonowy.

Wskazać ponadto należy, iż powyższa okoliczność wynika nie tylko z zeznań Ł. B. i K. R. ale również znajduje potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez G. F. w postępowaniu przygotowawczym. Z relacji przedstawionej przez wymienionego świadka wynika, iż w chwili gdy kierujący samochodem R. (...) - po zatrzymaniu wskazanego pojazdu do kontroli drogowej - wysiadł z tego pojazdu jego zachowanie wskazywało na to, iż znajduje się on pod wpływem alkoholu. Jak stwierdził świadek „ten mężczyzna ścigany wysiadł z samochodu i zataczał się” (k. 40), wprawdzie wymieniony świadek składając zeznania na rozprawie stwierdził, iż nie zauważył aby oskarżony był wówczas pod wpływem alkoholu jednakże złożonym na powyższą okoliczność przez tego świadka zeznaniom Sąd Rejonowy trafnie odmówił wiarygodności. Nie sposób także pominąć faktu, iż pełniący w dniu zdarzenia funkcje dyżurnego funkcjonariusz policji K. K. w swoich zeznaniach jednoznacznie stwierdził „po przywiezieniu funkcjonariusza do Komendy jego wygląd od razu wskazywał, że jest w stanie nietrzeźwości. Mówił bełkotliwie chwiał się. Czuć było od niego woń alkoholu” (k. 127) już tylko powyższe zeznania przeczą wersji oskarżonego jakoby prowadząc wskazany wyżej pojazd w czasie zdarzenia był trzeźwy natomiast wykazana w przeprowadzonym badaniu zawartość alkoholu w jego organizmie miała wynikać z okoliczności rzekomego spożycia przez niego alkoholu już na terenie Komendy Miejskiej Policji w W..

Złożone przez świadka A. L. zeznania na które powołuje się skarżący podnosząc, iż wymieniony „zeznał, że spod jego sklepu odjechał trzeźwy zaś do chwili zauważenia go przez Ł. F. nie minęło więcej niż dwie – trzy minuty” nie ekskulpują oskarżonego. Wskazać w tym miejscu należy, iż wymieniony świadek w swoich zeznaniach podał, iż cyt. „po zamknięciu sklepu czyli po godz. 18.00 przekazał oskarżonemu pieniądze w kwocie 50 zł aby dokonał on zakupu alkoholu w sklepie (...) przy czym jak zauważył wymieniony świadek, oskarżonego nie było około 15 minut zaś po powrocie odjechał spod sklepu (k. 100) powyższe zeznania świadek ten podtrzymał składając zeznania na rozprawie, wskazując ponadto w swojej relacji z dnia zdarzenia, iż oskarżony odjechał pomiędzy godz. 18 a 19 zauważyć natomiast należy, iż oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej około godziny 20.30.

Skarżący w przedstawionej argumentacji stwierdził ponadto, iż po zatrzymaniu do kontroli drogowej funkcjonariusze policji nie odnaleźli mającej się znajdować w jego posiadaniu butelki wcześniej zakupionego alkoholu, który to następnie spożył po przywiezieniu do Komendy Miejskiej Policji w W.. Powyższa teza nie znajduje jednak wsparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. W swoich zeznaniach świadek Ł. B. opisując okoliczności związane z zatrzymaniem wymienionego pojazdu i przewiezieniem oskarżonego do Komendy Miejskiej Policji stwierdził „ja sprawdziłem klatkę piersiową, kieszenie miejsca mogłyby być jakieś narzędzia” (k. 287). Zasady logiki i doświadczenia życiowego, sprzeciwiają się przyjęciu, że możliwe i prawdziwe jest aby w czasie sprawdzenia osoby co do której istnieje podejrzenie popełnienia przez nią przestępstwa i która ma zostać przewieziona pojazdem służbowym – oznakowanym radiowozem policyjnym do Komendy wyszkolony funkcjonariusz policji pominął – nie zauważył takiego przedmiotu jak butelka alkoholu mającej się rzekomo znajdować w posiadaniu tej osoby. Podkreślenia w tym miejscu wymaga nadto fakt, iż oskarżony jak wynika z dowodów sprawy po przewiezieniu do Komendy Miejskiej był cały czas pilnowany

przez funkcjonariuszy policji. Jak podał w swoich zeznaniach K. K., „polecilem patrolowi, który przywiózł oskarżonego by nie pozostawał bez nadzoru” (k. 291). Świadek w swoich zeznaniach wskazał ponadto, iż oskarżony „na pewno był też na korytarzu przed dyżurką bo wychodziłem sprawdzać co się tam dzieje i zawsze był przy nim któryś z policjantów. Tam w komendzie byli do jego pilnowania B.i R.” (k. 128). Ze złożonymi przez K. K. zeznaniami odnośnie okoliczności dotyczących pobytu oskarżonego w K. harmonizuje także relacja przedstawiona przez K. R. (1).

Skarżący dążąc do podważenia wiarygodności zeznań złożonych przez świadka Ł. B.- który w swoich zeznaniach kategorycznie zaprzeczył aby wymieniony został pozostawiony bez nadzoru i mógł w tym czasie spożyć alkohol – podniósł, iż nie był on przez wymienionego wyżej funkcjonariusza pilnowany przez cały czas gdyż miał on wówczas również asystować przy przeszukaniu samochodu wymienionego znajdującego się przy centrum OK. obok Komendy Miejskiej Policji co zdaniem skarżącego przeczy również zeznaniom K. R. w których podała ona jakoby oskarżony był przez cały czas pilnowany przez wymienionego funkcjonariusza. Skarżący formułując powyższą tezę zdaje się jednak nie dostrzegać, iż jak podała w swoich zeznaniach K. R., „do samochodu oskarżonego poszli pan K. i Naczelnik Wydziału Kryminalnego a później Ł. B.. Pamiętam, że chodziło o dokumenty. Po badaniu Ł. B. poszedł do samochodu wraz z przełożonym oskarżonego” (k.299). W sprawie brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez wymienionych świadków. Funkcjonariusze policji Ł. B. i K. R. w swoich zeznaniach zaprzeczyli twierdzeniom oskarżonego jakoby byli w jakikolwiek sposób skonfliktowani z wymienionym. Ponadto zauważyć należy, iż okoliczność zachowania się oskarżonego wskazująca na fakt znajdowania się przez wymienionego w czasie gdy przebywał on w Komendzie Policji w dniu zdarzenia pod wpływem alkoholu potwierdzili również w swoich zeznaniach T. S. i Z. O..

Oceniając złożone przez wymienionych wyżej świadków zeznania Sąd Rejonowy szczegółowo się do nich odniósł i uargumentował dlaczego dał im wiarę, nie ma więc potrzeby powtarzania tych samych argumentów, zwłaszcza, że Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji.

Analizując sprawę wskazać ponadto należy, iż oskarżony w toku prowadzonego postępowania w wyjaśnieniach podał różne informacje odnośnie spożywanego tego dnia alkoholu – jego ilości, rodzaju i czasu spożycia - jak zaś wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej dysponując wynikami badania za pomocą analizatora wydechu wykluczył on wersje podane przez oskarżonego do protokołu badania alkomatem z dnia 23.03.2012r. a także protokołu przesłuchania z dnia 04.06.2012r. Zauważyć w tym miejscu należy, iż wprawdzie jak stwierdził biegły w opinii pisemnej u mężczyzny ważącego 95 kilogramów po spożyciu 0,5 litr 40 % wej wódki zostałoby stwierdzone stężenie alkoholu w wysokości 2,38 % o ile alkohol ten byłby spożyty około godz. około godziny 20.35– 20.45 stężenie powyżej wyliczone zostałoby osiągnięte około godz. 21.35-21.45, jednakże w sprawie podkreślenia wymaga fakt, iż co istotne jak stwierdził opiniujący nie można jednoznacznie ustalić w jakiej fazie przemiany alkoholu znajdował się P. T. w trakcie wykonywanych badań - jak wskazał opiniujący słuchany na rozprawie przy przyjęciu założenia, że trwała faza eliminacji w trakcie przeprowadzanych badań wówczas można wyliczyć stężenie alkoholu w organizmie badanego – jeżeli o godz. 21.37 było stężenie 2,39 % to o godz. 20.30 mogło być około 2,5% natomiast przy założeniu, że badanie zostało przeprowadzone w fazie wchłaniania to stężenie byłoby niższe niż 2,39% i zdążyło do wartości niższej, ale tego nie da się wykluczyć. Biegły stwierdził ponadto, iż „niezależnie od tego czy byłaby to faza eliminacji czy wchłaniania, mam tu na myśli przeprowadzone badanie to poruszałilibyśmy się w granicach od 2 promili do 2,5 promila, oczywiście przy wzięciu pod uwagę tylko samego wyniku badania bez takich danych jak ilość, rodzaj i czas spożytego alkoholu”(k. 317) na co trafnie wskazał Sąd Rejonowy. Analizując argumentację skarżącego zauważyć należy, iż w opinii pisemnej na którą powołuje się skarżący biegły podał, iż stężenie alkoholu w czasie gdy został on zatrzymany jak i w czasie badania wynosiłoby 0,0% jedynie w przypadku wersji co do ilości, jakości i rodzaju spożytego alkoholu zawartych w jak wskazano wyżej protokole badania alkomatem z dnia 23.03.2012r. a także protokołu przesłuchania z dnia 04.06.2012r. które biegły wykluczył.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku miał ponadto na uwadze również wymiar i rodzaj kary wymierzonej oskarżonemu oraz orzeczonych środków karnych w świetle dyrektyw wskazanych w art. 53 kk uznając, iż orzeczona kara w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 jak również orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 oraz świadczenie pieniężne za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie są rażąco niewspółmiernie surowe a tylko uznanie wymierzonej kary za rażąco surową pozwalałoby na jej złagodzenie. Kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji nie przekracza stopnia winy, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie powinna osiągnąć wobec skazanego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.